

Старий скрипаль на п'яному банкеті,
Серед нових господарів життя, —
Дивлюсь — і викликає співчуття
Незграбна постать в сірому жилеті.

Розкішні дами, кавалери чемні, —
О Господи, якби ж то справді так!
Що за манери, що за стиль і смак,
Які розмови штивні та нікчемні!

Кому він грає, сам, напевно, знає,
Але боїться думати про те,
На що натхнення вистача святе
І як життя безглуздо проминає.

За кусень хліба мусить старцювати,
А мріялось — із Богом розмовляти.
